

משקין בית השלחין

רבי אלעזר אומר הרישה. מהא ליכא למימר [ט] תמתיים דר' אלעזר לעיל דלמר אינו לוקה דליכא למימר דרבי אלעזר לא שמעי ליה הא דלמר לקמן דהתירו תוספת שביעית הלכך הוה אמר הכי דליכא לפרש מילתא דרב דימי אלא בחרישה אצל לדידיה אסור ולוקה דלא ק"ל אי נמי דכיון דליטא דהדיא כי הך דלעיל צמילי דחרישה אינו נרץן לומר תמתיים דלזין דרך הש"ס לומר תמתיים צדצר המפורש דהדיא כל כך:

יבול ילקה על תוספת של ראש השנה. ואס תאמר מלקות מנלן והלא לא כתיב בתוספת לאו אלא עשה גרידא בחריש וצקציר משנות איכא למימר דמבחריש וצקציר מפקינן דלרץן תוספת כלומר שהשביעית מתחלת משנה הששית וכל דין שביעית יהיה לששית דהכי קאמר רחמנא דשביעית מתחלת קודם שנת שביעית וא"כ הוה כשביעית: **עד עצרת**. דהיינו יותר דככל מקום צית שמאי לחומר[[]^{דר]} וצית הלל לקולא לצד מאותן דצרים דקחשיב צעדות (פ"ה):

וקרובים דברי א"א. קא משמע

על דלזין צ"ש מחמירין אלא מעט על צ"ה ולאשמועינן מילתייהו דצית שמאי פירש הכי: **כל הרוצה לבטל יבא ויבטל**. שמא יתקלקלו הקרקעות ואינן מגדלין תצוהא צלא חרישה לאחר זמן זה התנו שיהא כח להמיר לצריכים שחשו להפקד רבים שלא יגרמזו רעה לעולם: **הלכה** למשה מסיני. מהכא איכא לדקדק מדשרא רחמנא ילדה מכלל דזקינה אסורה הרי על ידי הלכה למשה מסיני נאסרה תוספת שביעית אצל להמירא לחוד לילדה לא אכטריך דמהיכא תיתי לאסור: **נמיעות**. מן צמסכת שביעית פרק קמא עד אימתי נקראו נטיעות ר' אלעזר צן עוריה אומר עד שיחולו רבי יהושע אומר צת צצע שנים רבי עקיבא אומר נטיעה כשמה אינן שנגמס פירוש שנחתן והויא חליפין מטפח ולמטה כנטיעה מטפח ולמעלה כאילן דרבי רבי שמעון: **גיסוך** המים.

והא דלמרינן צעלמא (שבת דף קג:) מ"ס יו"ד מ"ס לרבות ניסוך המים מן התורה אינו אלא אסמכתא צעלמא כפר"ח: **שהרי** כבר נאמר שדך **לא תזרע וגו'** ואח"כ כתיב את ספית קצירך לא תקצור אלמא קצירה לא אכטריך ואפילו אס תימני לומר

חרישה זריכה דלזותר חרישה לא אשכחן אלא הכא מיהא קצירה לא אכטריך ולהיאי דרשא דלתיא קצירה אחי חרישה כיון דכתבינהו גבי הדדי אי נמי ק"ל לר"ע כי היא דלמנן לעיל דלוקה על חרישה וכדלמרינן טעמא לעיל סצר ר' עקיבא ותרוייהו מיתרין ואלציב דר' קריבא וזויל דר' עקיבא סצר אס אינו עינן לשבת תנחו גבי שביעית [ט] ובמשמעות שצא להחמיר ולא להקל ולא צעי ולאוקמי בשבת כר' שמעאל להקל דהכי עדיפא ליה ור' ישמעאל עדיפא ליה לאוקמי בשבת דפשטיה דקרא מיירי ציה ואפילו להקל מלאוקמי בשביעית דלא מיירי ציה ולהחמיר: אלא חריש של ערב שביעית.

שחורשו אסור, ואיזהו, חריש של שביעית שיצא למוצאי שביעית. וכשהתירו אחריהן למקרא סמכו, והא כתיב הכא בשביעית שבת, וכתיב בשבת בראשית שבת, מה ערב שבת בראשית אתה מותר לעשות עד שתשקע החמה, אף ערב שבת שביעית אתה מותר לעשות עד שתשקע החמה. אם כן למה נאמר עד העצרת, שעד כאן יפה לפני ומיכן ואילן מנבל פירותיו. ומקשינן, היכי מבטל רבן גמליאל תקנת הלל ושמאי, והתנן אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבירו אלא אם כן גדול ממנו בחכמה ובמנין. ופרקינן, ותיקנו שמאי והלל תקנה זו והתנו שכל הרוצה לבטל יבוא ויבטל. ומקשינן, וכי דבית הלל ושמאי הן, והא הלכה למשה מסיני הן, דאמר ר' יוחנן עשר נטיעות, והן אלו ששינוי במס' [נביעית] פרק ראשון עשר נטיעות מפורזות בתוך בית סאה חורשין כל בית סאה בשבילן עד ראש [השנת]. אבל אם נכנס הקיץ, ונמרו הפירות, ואין החרישה מועלת לאותן הפירות כלום, נאסר בחרישה. שהחרישה עשו פזיר ותיקנו אין חורשין להן בששית עד ראש השנה. בתחלה פרק ראשון ממס' שביעית, עד מתי חורשין שדה האילן ערב שביעית. בית שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפני. שהחרישה תועיל לפירות שבאילן שהן הפירות השנה הששית. אבל אם נכנס הקיץ, ונמרו הפירות, ואין החרישה מועלת לאותן הפירות כלום, נאסר בחרישה. שהחרישה אותו [העץ] [נתנת] אינה מועלת לשנה הששית כלום, ונעשה כאילו הוא חורש לשביעית, ושיערו בית הלל אותו העת, עצרת. וקרוכים דברי אלו להיות כדברי אלו. ומנא תימרא דשני לן בין נטיעה לאילן, כדתנן במס' שביעית פ"א, עד אימתי נקראו נטיעות, ר' אלעזר בן עזריה אומר עד שיחולו, ר' יהושע אומר בת שבע שנים, ר' עקיבא אומר נטיעה כשמה. אילן שנגמס, פ"י שנחתן והוציא חילופין, מטפח ולמטה כנטיעה, מטפח ולמעלה כאילן, דברי ר' שמעון. מכאן דשני לן בין נטיעה לאילן. ש"מ, מדהתירו לחרוש לנטיעות עד ראש השנה, מכלל שאין חורשין לאילן עד רבי ר' שמעון. כי אתאי הלכתא ל"ל, כדתנן בשביעית בפ"י שני, אין נוטעין ואין מבריכין ואין מרכיבין ערב שביעית פחות משלשים יום לפני ראש השנה. ואתו בית שמאי ובית הלל. וערבה וניסוך המים הלכה למשה אסור וזו חריש של ערב שביעית שנגמס לנטיעות וקציר של שביעית שיואל למוציא שביעית וכו'.

כב א ב ג מ"י פ"ג מהלכות שמיטה הלכה א סגמ לאוין קסו:
כג ד מ"י פ"ג מהלכות ממיס הלכה ב:
כד ה מ"י פ"ג מהל' שמיטה הלכה ה:
כה ו מ"י פ"ג מהלכות הלכה זכ:
כו ז מ"י פ"י מהלכות תמידין הלכה ו:

תורה אור השלם

- ששת ימים העבד וביום השביעי תשבת בקריש ובקציר תשבת: שמות לד כא
- ארץ צניאל די שמה אבלישאצר אשתומם כשעה יחדה וירעיהו יבדלחה ענה מלכא ואמר בלטישאצר תלמא ופטרט אל יבדלח ענה בלטישאצר ואמר מרד תלמא לשנאך ופשרה לערך: דניאל ד טו
- השנה השביעית שבת ששבתו יחדה לארץ שבת לך שורך לא תזרע וקרבך לא תזמר: ויקרא כה ד

רבינו חננאל

כי אתא רב דימי אמר, יכול ליקה על התוספת, ונסיב ליה תלמודא לפטורא. מאי תוספת, ר' אלעזר אמר חרישה שהיא תוספת על הוריעה ועל הקצירה, דאיתא מכלל ופטר, א"כ כל הני פרטי למה לי, והדין הוא תלמודא דנסיב לפטורא. פרישין, הוורע והומר וקצרו ובוצר, למה לי, אלא ללמודך דאהני תולדות דוומר, ובוצר הוא דמדיחיי, התולדות אחתייהו לא מדיחיי. ור' יוחנן אמר ימים שהוסיפו חכמים לפני, ראש השנה, להיות חורשין באילן ערב שביעית עד עצרת, אע"פ שנחנה האילן בחרישה זו בשנה השביעית. ובשרה הלכן עד הפסח, וכן, אכור, יכול ליקה על תוספת יבוא ויבטל, וכו', עקיבא דמיבא להו מבחוריש ובקציר תשבות, ואמר, אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית, שהרי כתיב שדך לא תזרע, אלא חריש שקצרו בשביעית שנגמס בשביעית כו', ונסיב לה קרא לפטורא, כדאמרן ירושלמי בשביעית, [באיסור שני פרקים הללו התירו, ובאו, אחרי כל בשעה שאסרו והתירו למקרא סמכו. בחריש, ובחריש] ובקציר], איזהו חריש אסור, בחריש, שקצרו אסור, ואיזהו חריש של ערב שביעית, שנגמס לשביעית. ובקציר

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קמץ

כי אסא רב דימי. מארץ ישראל לצבל: **אמר**. שמעית דלמרי צא"י יכול ליקה על תוספת: **ושמעית דמיבי עליה תלמודא לפטורא**. ולא ידענא מאי תוספת ולא פטור: **רבי אלעזר אמר חרישה**. שביעית להכי קרי ליה תוספת דלא נפיק עיקרו מן התורה אלא מכלל ופרט וכלל כדלמרי לעיל : **ונסיב תלמודא**

לפטורא. כדלמרינן הני איין: **דאס קן**. דהוי לקי: **כל הני פרטי**. דפריט דהדיא דלסור שביעית זריעה וזימור קצירה וצנירה: **למה** לי. דכתב רחמנא אלא למימרא דלהנך הוה דלוקה וכו' שמע מינה **אחרישה** לא לקי: **ימים שלפני ראש השנה**. של שביעית שהוא תוספת על השביעית: **דלסוף מבחריש** וצקציר. כדלמר לקמן אס אינו עינן לשביעית שהרי כתיב : **שדך** לא תזרע וכרמך לא תזמור תנחו לעינן ששית שנכנס לשביעית דשביעית נמי **אסור: דכדעינן למימר לקמן**. גמר

שצת שצתון משצת בראשית : **כל זמן שיפס לפני**. כלומר כל זמן שחרישה יפה לפירות שגדלו בששית דהיינו נמי קרוצ לעצרת אצל מכאן ואילן לא דהוי כמתקן פירות שביעית: **שדה** **לכן**. של תצוהא: **שסבלה הלכה**. שכלן הגשמים על שנה ששית דעד היאך שעמא מהני חרישה לזריעה דשנה זו אצל משתכלה הלכה אינו יכול לחרוש דמחזי כחורש לנורך שביעית דהיינו כל זמן שצני אדם חורשין ליטע מקשאות: **נתנה סורה שיעור לכל אחד ואחד צידו**. כלומר נתת דצריך לשיעורין שפעמיים זה חורש קודם לצידו ליטע מקשאות: **על שני פריקים**. דפסקא ועצרת: **וצטלוס**. דחורשין עד ראש השנה: **תקנאח דשמאי** והלל דרבי שמעון דלמר עד פסק ועד עצרת והיינו אליבא דר"ש וצ"ה: **דך הסנו**. שמאי והלל צשעת תקנאס: **ידעו היא**. המפסחא היא: **חורסן**. מקום: **י נטיעות**. המפורזות בתוך בית סאה שהוא י' על י' חורשין כל השדה שלה : **צצילן** בערב שביעית עד ר"ה ואמרי הני הואיל וילדות הן איכא פסידא יתירא לכך חורשין עד ראש השנה אצל וקניה אין חורשין עד ראש השנה. אלמא דהלכה למשה מסיני הן: **וערבה**. להקיף המזבח: **כי גמירי הלנשא**. דליין חורשין לוקינה עד ראש השנה אצל חורשין עד שלשים יום לפני ראש השנה: **(ה)** **ואסו**. צתקנה דידעו דהרחיקו עד הפסח ועד העצרת: **וכל הרווא לצבל יצא ויבטל**. ורבן גמליאל

דחורשין עד ראש השנה: **תקנאח דשמאי** והלל דרבי שמעון דלמר עד פסק ועד עצרת והיינו אליבא דר"ש וצ"ה: **דך הסנו**. שמאי והלל צשעת תקנאס: **ידעו היא**. המפסחא היא: **חורסן**. מקום: **י נטיעות**. המפורזות בתוך בית סאה שהוא י' על י' חורשין כל השדה שלה : **צצילן** בערב שביעית עד ר"ה ואמרי הני הואיל וילדות הן איכא פסידא יתירא לכך חורשין עד ראש השנה אצל וקניה אין חורשין עד ראש השנה. אלמא דהלכה למשה מסיני הן: **וערבה**. להקיף המזבח: **כי גמירי הלנשא**. דליין חורשין לוקינה עד ראש השנה אצל חורשין עד שלשים יום לפני ראש השנה: **(ה)** **ואסו**. צתקנה דידעו דהרחיקו עד הפסח ועד העצרת: **וכל הרווא לצבל יצא ויבטל**. ורבן גמליאל

דצבל לא צטל אלא מפסח ומעצרת עד שלשים יום לפני ראש השנה: **שנכנס** מסיני שמואל לחרוש תמתיס עד ר"ה כדי שלא יבשו, ואס עשר הן ומפורזות הלכתן בתוך בית סאה, נאמר למשה שיונקות צנית סאה טולה וזמור לחרוש את כולן צצילן, אצל אס אינס עשר או שאינן מפורזות הלכתן, חורש תמא כל אחת ואחת כשיעור ייקנה לפי משקון עשר לצית סאה, ובאילנות וקנים נאסר ל' יום לפני ר"ה כדלמרינן [לקמן] לר' ישמעאל מהלכתא ולר"ע מקאל, ותמתיס עשו סייג לתורה ואסרו בשדה הלכן מפסח ואילן ובשדה האילן צוקים מעצרת ואילן, ואמרו צוקים מפני שיונקים הרבה של אילנות לצית סאה הרי אלו מנטרפים והורסים כל בית סאה צצילן עד עצרת, לפי שאלו נרץ לכן וילמא תמורת שדה לכן ונעשת שדה אילן, ואס אינס שלג חורש לכל אחד תמחוי לפי משקון עד עצרת והסאר אסור מפסח ואילן (סוכה טז). **ערבה**. למקדש, דאילו ערבה ללובב מקראי נקא : **(טו)**. וניסוך המים. למתידין של שחר צשעת ימי הסג, כדלמרינן צצקן ללוב וערבה (מת). והסם מפרש כילד מנטפין צין מיס צין יין, וכל קנינות כל ימות השנה אין נכפיהס אלא יין, חוץ מן הסג. תמדיה של שחר צצריך שני נטוכין **: (טו)**. הלכה למשה מסיני. אלו שלשה נשאלו צצית המדרש מנין להס מן התורה, והסינו שהלכה למשה מסיני הם השמע הטועה ורגסס כסדר ששמעס **: (טו)**. אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית. דעל כרתן לע"ג דרישא דקלא צצנת קאי, דכתיב ששתי ימים מעבור, סופיה לשביעית קאי, דאי צצנת, חריש וקציר הוה דלסור שארי מלאכות מי שרו **: (ו)** **ה**. דעל כרתן שביעית ששמיטה הכמוצ מדרב, דאי דכתיב וילחוס השביעי קאי, מאי שאל חריש וקציר דנקט, אלא הי"ק ששתי ימים מעבור ובשביעי ששמיטה, והששה שאלה עובד צתן צצריס ובקציר תשבות (מכות ז). אלא חריש של ערב שביעית. שלא יחרוש שדה אילן ערב שביעית שיעולל לשביעית **: (ו)** **ה**.

דצבל לא צטל אלא מפסח ומעצרת עד שלשים יום לפני ראש השנה: **שנכנס** מסיני שמואל לחרוש תמתיס עד ר"ה כדי שלא יבשו, ואס עשר הן ומפורזות הלכתן בתוך בית סאה, נאמר למשה שיונקות צנית סאה טולה וזמור לחרוש את כולן צצילן, אצל אס אינס עשר או שאינן מפורזות הלכתן, חורש תמא כל אחת ואחת כשיעור ייקנה לפי משקון עשר לצית סאה, ובאילנות וקנים נאסר ל' יום לפני ר"ה כדלמרינן [לקמן] לר' ישמעאל מהלכתא ולר"ע מקאל, ותמתיס עשו סייג לתורה ואסרו בשדה הלכן מפסח ואילן ובשדה האילן צוקים מעצרת ואילן, ואמרו צוקים מפני שיונקים הרבה של אילנות לצית סאה הרי אלו מנטרפים והורסים כל בית סאה צצילן עד עצרת, לפי שאלו נרץ לכן וילמא תמורת שדה לכן ונעשת שדה אילן, ואס אינס שלג חורש לכל אחד תמחוי לפי משקון עד עצרת והסאר אסור מפסח ואילן (סוכה טז). **ערבה**. למקדש, דאילו ערבה ללובב מקראי נקא : **(טו)**. וניסוך המים. למתידין של שחר צשעת ימי הסג, כדלמרינן צצקן ללוב וערבה (מת). והסם מפרש כילד מנטפין צין מיס צין יין, וכל קנינות כל ימות השנה אין נכפיהס אלא יין, חוץ מן הסג. תמדיה של שחר צצריך שני נטוכין **: (טו)**. הלכה למשה מסיני. אלו שלשה נשאלו צצית המדרש מנין להס מן התורה, והסינו שהלכה למשה מסיני הם השמע הטועה ורגסס כסדר ששמעס **: (טו)**. אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית. דעל כרתן לע"ג דרישא דקלא צצנת קאי, דכתיב ששתי ימים מעבור, סופיה לשביעית קאי, דאי צצנת, חריש וקציר הוה דלסור שארי מלאכות מי שרו **: (ו)** **ה**. דעל כרתן שביעית ששמיטה הכמוצ מדרב, דאי דכתיב וילחוס השביעי קאי, מאי שאל חריש וקציר דנקט, אלא הי"ק ששתי ימים מעבור ובשביעי ששמיטה, והששה שאלה עובד צתן צצריס ובקציר תשבות (מכות ז). אלא חריש של ערב שביעית. שלא יחרוש שדה אילן ערב שביעית שיעולל לשביעית **: (ו)** **ה**.

מסיני שמואל לחרוש תמתיס עד ר"ה כדי שלא יבשו, ואס עשר הן ומפורזות הלכתן בתוך בית סאה, נאמר למשה שיונקות צנית סאה טולה וזמור לחרוש את כולן צצילן, אצל אס אינס עשר או שאינן מפורזות הלכתן, חורש תמא כל אחת ואחת כשיעור ייקנה לפי משקון עשר לצית סאה, ובאילנות וקנים נאסר ל' יום לפני ר"ה כדלמרינן [לקמן] לר' ישמעאל מהלכתא ולר"ע מקאל, ותמתיס עשו סייג לתורה ואסרו בשדה הלכן מפסח ואילן ובשדה האילן צוקים מעצרת ואילן, ואמרו צוקים מפני שיונקים הרבה של אילנות לצית סאה הרי אלו מנטרפים והורסים כל בית סאה צצילן עד עצרת, לפי שאלו נרץ לכן וילמא תמורת שדה לכן ונעשת שדה אילן, ואס אינס שלג חורש לכל אחד תמחוי לפי משקון עד עצרת והסאר אסור מפסח ואילן (סוכה טז). **ערבה**. למקדש, דאילו ערבה ללובב מקראי נקא : **(טו)**. וניסוך המים. למתידין של שחר צשעת ימי הסג, כדלמרינן צצקן ללוב וערבה (מת). והסם מפרש כילד מנטפין צין מיס צין יין, וכל קנינות כל ימות השנה אין נכפיהס אלא יין, חוץ מן הסג. תמדיה של שחר צצריך שני נטוכין **: (טו)**. הלכה למשה מסיני. אלו שלשה נשאלו צצית המדרש מנין להס מן התורה, והסינו שהלכה למשה מסיני הם השמע הטועה ורגסס כסדר ששמעס **: (טו)**. אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית. דעל כרתן לע"ג דרישא דקלא צצנת קאי, דכתיב ששתי ימים מעבור, סופיה לשביעית קאי, דאי צצנת, חריש וקציר הוה דלסור שארי מלאכות מי שרו **: (ו)** **ה**. דעל כרתן שביעית ששמיטה הכמוצ מדרב, דאי דכתיב וילחוס השביעי קאי, מאי שאל חריש וקציר דנקט, אלא הי"ק ששתי ימים מעבור ובשביעי ששמיטה, והששה שאלה עובד צתן צצריס ובקציר תשבות (מכות ז). אלא חריש של ערב שביעית. שלא יחרוש שדה אילן ערב שביעית שיעולל לשביעית **: (ו)** **ה**.

ומן ההלכה שמענו, ולא מדבית שמאי ובית הלל. וערבה וניסוך המים הלכה למשה מסיני הן, ופרקי ר' יצחק, ואתו בית שמאי ובית הלל הקנינו, מפסח לשדה לבן ומעצרת לשדה האילן. ושקלו וטררו,

מסורת הש"ס

(א) שביעית פ"א מ"ח ט"ז, (ב) ס"ג פ"ב מ"א ע"ג, (ג) וילמא תמשה לשביעית, (ד) מגילה ב. ויענין לו: עדיות פ"א מ"ה ע"ז לו, (ה) ו, נשבת מז. סוכה מד. קידושין לג. חולין כ"א, (ו) סוכה לג. מד. תענית ג. וזמור קי: (ז) וצ"ל דמינא משוס דצמשי לשביעית לא זוכר ר' עקיבא אלא סתמא דמ"ק וגם הא דלחמר הא הארי כבר נאמר כי לא זוכר צמשה דהתם וכו' במרי"ש שס צפורימו שביעית דהך דמיימו הא וכן צרי"ה ט. כתיבא היא לכך שפי' גרסי' דמילא: (ח) שביעית פ"א מ"ד ר"ה ט. ממות ט: (ט) ופ"א: (י) ויקרא כ"ה, (כ) וקמן ד. ט. (ל) כולה דש"ע.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואתו ב"ש ובי"ה וגזרו מפסח ומעצרת ואמו תקנתא דדיה וכו' ועד עצרת הרב הירושל גטל כו' לא גטל אלא הפסח והעצרת עד י' פ"ג פ"ה וה"א: (ב) תוס' ד"ה ר"א כו' מהא ליכא למימר לעיל תמתיס דר"א דלמר וכו' לא שמעי ליה. י"ב כלומר לא סבירא ליה הא דלמר דהמיו מוספת שביעית ולכן הוה אמר הכי משוס דלמא לפרש כ"ל: (ג) ד"ה שהרי וכו' נאצו שביעית ובבשמעוניה דקרא שצא להחמיר:

הגהות הגר"א

[א] גבי ובי"ה כו'. י"ב ציורושמי [שביעית פ"א] ולמה לא מנימוה מקולי צ"ש ותומרי צ"ה פעמים שאין הגשמים מנייין ואין הליהא מנייה [דלא כמס' ד"ה עד עצרת]:

מוסף רש"י

אשתומם כשעה חדא. תמא ויה תמסד מה יענה (וחזירי בא. ועי' דניאל ד חז). עשר נטיעות. משה היא צבדר ורעיס (שביעית פ"א מ"ו) עשר נטיעות המפורזות בתוך בית סאה, שאין צין זו לזו אלא מנה שיש צין זו לחצרתה, ומפסו צית סאה שהוא י' אמה על י' אמה מפורזות לאורך ורוחב צוהה, חורשין כל צית סאה צצילן ערב שביעית עד ר"ה, אע"פ שמתנה מן התורה להסויף מחול על הקדש, כדנפקא לן מבחריש ובקציר תשבות, חריש של ערב שביעית נכנס לשביעית, ואסור לחרוש שלשים יום לפני ר"ה, כדלמרינן בשמעתא קמייתא דמ"ק מקראי, כנטיעות נאמר הלכה למשה

מסיני שמואל לחרוש תמתיס עד ר"ה כדי שלא יבשו, ואס עשר הן ומפורזות הלכתן בתוך בית סאה, נאמר למשה שיונקות צנית סאה טולה וזמור לחרוש את כולן צצילן, אצל אס אינס עשר או שאינן מפורזות הלכתן, חורש תמא כל אחת ואחת כשיעור ייקנה לפי משקון עשר לצית סאה, ובאילנות וקנים נאסר ל' יום לפני ר"ה כדלמרינן [לקמן] לר' ישמעאל מהלכתא ולר"ע מקאל, ותמתיס עשו סייג לתורה ואסרו בשדה הלכן מפסח ואילן ובשדה האילן צוקים מעצרת ואילן, ואמרו צוקים מפני שיונקים הרבה של אילנות לצית סאה הרי אלו מנטרפים והורסים כל בית סאה צצילן עד עצרת, לפי שאלו נרץ לכן וילמא תמורת שדה לכן ונעשת שדה אילן, ואס אינס שלג חורש לכל אחד תמחוי לפי משקון עד עצרת והסאר אסור מפסח ואילן (סוכה טז). **ערבה**. למקדש, דאילו ערבה ללובב מקראי נקא : **(טו)**. וניסוך המים. למתידין של שחר צשעת ימי הסג, כדלמרינן צצקן ללוב וערבה (מת). והסם מפרש כילד מנטפין צין מיס צין יין, וכל קנינות כל ימות השנה אין נכפיהס אלא יין, חוץ מן הסג. תמדיה של שחר צצריך שני נטוכין **: (טו)**. הלכה למשה מסיני. אלו שלשה נשאלו צצית המדרש מנין להס מן התורה, והסינו שהלכה למשה מסיני הם השמע הטועה ורגסס כסדר ששמעס **: (טו)**. אין צריך לומר חריש וקציר של שביעית. דעל כרתן לע"ג דרישא דקלא צצנת קאי, דכתיב ששתי ימים מעבור, סופיה לשביעית קאי, דאי צצנת, חריש וקציר הוה דלסור שארי מלאכות מי שרו **: (ו)** **ה**. דעל כרתן שביעית ששמיטה הכמוצ מדרב, דאי דכתיב וילחוס השביעי קאי, מאי שאל חריש וקציר דנקט, אלא הי"ק ששתי ימים מעבור ובשביעי ששמיטה, והששה שאלה עובד צתן צצריס ובקציר תשבות (מכות ז). אלא חריש של ערב שביעית. שלא יחרוש שדה אילן ערב שביעית שיעולל לשביעית **: (ו)** **ה**.

^[1] גזר נאפה דצ"ל ר"ג וצית דיו תהירו נאסור צ' פריקס הלאשוינ ר' אחא צס ר"י צשעה שאסרו למקרא סמכו ובשעה שהמירו למקרא סמכו צשעה שאסרו למקרא סמכו בחריש ובקציר אחיה חריש שקצירו אסור וזו חריש של ערב שביעית שנגמס לנטיעות וקציר של שביעית שיואל למוציא שביעית וכו'.

^[2] צ"ל כי אחאי הלכתא ל' יום לפני ר"ה פ"י דתנן וכו'.